

Наше Лемко

PIK IV.

Ч. 13 (85)

Львів, 1-го липня 1937.

Виходить двічі в місяць.

Адреса: Львів, ул. Новый Світ ч. 22.
NASZ LEMKO, LWÓW, UL. NOWY ŚWIAT 22

ЦІНА ЧИСЛА 15 Гр.

Оголошення після умови.

ПЕРЕДПЛАТА В КРАЮ:

Річно 3 зол., Піврічно 1 80 зол., Чвертьрічно 1 зол.
ЗКОРДОНОМ: Річно 1 ам. дол. або рівновартість.

Львів складає поклін тіням Героїв.

Цього року, як і попередніх літ, у днях Зелених Свят, українці міста Львова шанували пам'ять тих, що віддали своє життя за кр-сту долю народу. У суботу, в храмі святого Юрія відбулася Служба Божа й в нахилі за спокій душ, тих що впали. Панахиду відправив о. Ректор Салій в асисті численного українського духовенств. Перед хрестом на штучно улаженій стрілецькій могилі було видно генерала Тарнавського, який в акалішках молився за вояків армії, якої він був головним вождом. Їх богослуженні зійшлися визначні стрілецькі політики, дітяч з літ великого зриву та численні старшини і стрільці Української Галицької Армії.

Першого дня Зелених Свят пополудні, вудяцями Львова з усіх церков пошулись походи з церковними хоругвами, з українським

Духовенством на чолі. На Янівському цвинтарі, біля дорогих нам усім могил, зібралось майже десять тисяч осіб усіх суспільних верств, які вислухали патріотичної промови о. Ждана. Після панахиди на гробах Героїв під вечір присутні спокійно розійшлися, згадуючи великі дії війни, коли на львівських цвинтарях вирости могили Борців.

Другого дня українці Львова кланялися могилам Героїв на Личаківському цвинтарі. Справді, могутнє враження зробила спільне голосне молитва тисячів присутніх за спокій душ Борців за наше краще м'б. буття та промова о. Годунька. Також в могилах Фрака, М. Шашкевича й інших відбулася панахида. Над хрестами й могилами по-неслася жалібна пісня — Вічная П'ять — та народ у достойному спокої розійшвся із цвинтаря Героїв.

ВАЖНЕ ДЛЯ ГРОМАДИН БЕРЕЗІВСЬКОГО ПОВІТУ.

Вд 1. червня 1937 вилучено березівський судовий округ від окружного суду в Ряшеві, а влучено його до Окружного суду в Сяноці (Зам. Виділу). Усі важніші справи, так звані як і карні з березівського суд. округа будуть відбуватися тепер у Сяноці. Пригадуємо нашому громадянству, що в Сяноці маємо двох українських адвокатів, саме: Др Степан Ванчицький і Др Василь Блавацький. Українці Березівщини й цілої Лемківщини повинні обов'язково поспирати лише наших українських адвокатів.

УКРАЇНЦІ ЛЕМКІВЩИНИ!

Передплачуйте для своїх дітей журнал **„СВІТ ДИТИНИ“**. Річна передплата лише 4 зл. Закозаченні посилайте на адресу: **„СВІТ ДИТИНИ“**, Львів, ул. Зіморвича ч. 2.

У 100-ЛІТТЯ „РУСАЛКИ ДНІСТРОВОЇ“.

Філія „Просвіти“ Львів повіт ім. М. Шашкевича уладна 13. ц.м. величезній об'єд у 100-ліття „Русалки Дністрової“. В годині 10.30 на подвір'ї церкви св. Ан. Петра і Павла на Личаківі о. дек. Мармаш в послуженні о. сев. Ковалюка та о. Новосада відправив Службу Богу. Патріотичну проповідь вголосив о. дек. Семків. Співав гарний хор з Винник. Після Служби Божої вирушив процесійний похід на Личаківський цвинтар, де над могилою о. М. Шашкевича згадані священники відправили панахиду. Зложено багато вішів від читальн Львівщини. Мило вяржала численна участь нашого патріотичного єлянств.

Пополудні в год. 3.30 зачалася на площі Сокола Батька святочна

академія. Після декількох просвітницьких хорів і оркестр, член Голосного Виділу „Просвіти“ ред. В. Глбовицький вголосив змістову промову про значіння рідної мови і о. М. Шашкевича. Відтак відбували зборні виступи читальницьких хорів і оркестр, збірна деклямація і т. д. Всі тонки впаали гарно. Мимо непершої п'яної публіки було доволі багато.

СІНОКОСИ ПОКІНЧЕНІ!

Не забувайте подбати про обезчєння паші від огню, яке закованте під найкращими й найвирейнішими умовами а в однокому українському Таб. Взам'яних Обезчєнь

„ДНІСТЕР“

у Львові, ул. Руська ч. 20.

Кому залежить, щоб в Іспанії побудили комунари? Передусім жидам. Одного такого „героя“, адвоката Розенбаума арештувала швайцарська поліція та найшла при їм грубі мільони на закупу зброї для червоних. Отак то жидівські спекулянти збивають собі грошки в той час, як дурні гої взаїмно себе вирізують. Так само і в нас: наші люди йдуть до торем збаламучені жидівськими вожаками з КПЗУ, а жидки спокійно сидять собі в кулак сміються та нишком гроші рахують, що їм попришлала їх комуністидівська Москва.

Не відволікайте до завтра, лише негайно присилайте передплату й належність за книжки.

Лев Блакитний.

За створення своєрідних торговельних агентів.

Українським промисловцям і господарникам під розв'язку.

Поширення кличу „Свій до свого та по своє“ знаходить місце переважно лише на терені, на котрому як слід налагодана наша кооперативна організація. Тут український консумент дістає до рук головню український товар, випroduкований в українській фабриці українським робітником.

Одначе на етнічному українському терені, саме на північних наших землях пр. Волинь, Полісся, або на західних наших землях пр. Лемківщина — де діяльність нашої кооперації обмежена, там український товар майже не доходить до рук наших консументів, крім паперців кооп. Будучність у Тернополі та пасти Елегант. Більше товарів, продуктів них в українських фабриках туди не доходить?

Спитаємо чому?

На цьому терені не маємо досі наших торговельних агентів, відпоручників нашої кооперації (представників торговельних осередків) наших промислових одиниць (фабрик), котрі навідувалися би саме власне на наш терен і там, на місці, маючи прибік, оформували би товари. Майже в кожному нашому селі на тому терені має наш чоло-

вік склепок, деколи в одному селі є також більше склепків. Власникові склепу, котрий день торгує 20 чи 30 зол. не виплатиться замовляти товар просто з фабрики, аж з Львова.

Деколи теж власник склепу, купець, навіть не знає, що взагалі існують українські фабрики та товари. Врешті тяжко йому приходить досвідити що якийсь час писати до фабрики по товари та їхати нерз дуже далеко до залізничної стації по їх вибір. Тому треба! наперед вислати наших агентів — пропартів у ті терени, познайомити наших купців на місцях з нашими товарами, робити там замовлення в спосіб, щоб такий агент що який час навідувався до своїх відборців брав від них замовлення, доставляв би в часом негайно товар.

Дальше перед кожними святами зокрема Різдвами або Великими, кожну українська родина набуває більше товарів. Розуміється не такі товари воста мусить нерз їхати далеко до міста. Там дає торгувати лише чужим, бо наших склепків нема.

Це головню відноситься до наших священників, учителів та інших

українських родин, котрі все не свята роблять більші замовлення купуючи дотепер у чужих склепах. Маючи агента на місці з прибіками наших товарів, можуть наші громадяни наглядно перекопати їх якість. Не пошкодило б також і на північних та західних землях уладити час до часу хочби якийсь примітивний показ наших фабрик. Ямь рочні дні до цього дуже добре надаються.

Такі агенти, мусіли б бути дуже солідні, гіштитися довірям своїх покущів і поздинок осіб, котрі замовляють у них товари.

Організацію таких агентів повинна в першій мірі зайнятися наша торговля, кооперація та промисл. Агенти мусіли б виконувати чинності не лише з одної нашої фабрики, але з всіх, щоб у цей спосіб невеликі замовлення на різного роду товари оплачували кошти вдержання агента.

З організацією таких своєрідних торговельних агентів можемо легко заігнати українського консумента з своїми товарами, збільшимо продукцію по наших фабриках, дам працю дальшому турботи наших умовів та фізичних працівників розбудимо віру в живучість нашої Українського Народу та в дальшій часті розширимо і зреалізуємо клич: „Свій до свого по своє“

І. Ш. ЛУКАВИЧЕНКО

Палюнка.

— „Отже пам'ятайте всі, що алкоголь є загла дою людства, зокрема наших невідомих селян! Геть з алкоголем!“ — такими словами закінчив прелегент свій влітчий прозбуний вплив „льоголою, а слухачі, котрі вивинили вщерт читальню „Просвіта“, підхопили його останні слова і хором кричали: „Геть з алкоголем! Геть з палюнкю!“

— Могучий голос зі сотки трудящих лунав здобж селян і відгомонів гинув десь ген на верховині...

— Ні! Все більше пити не буду! Бог мені свідком! — присягався перез самим собою старий Штево Карпейків, котрого ціле село звало вуйком. Це горбатий старенький чоловічок, котрому доля пощастила за молодих літ, бо дістав цілу спадщину по своїх батьках, але жид Фройко Ходчаків її забрав за палюнку! Тепер він — Штево — а бідною жидкою і трьома недороз-

виненими синами живе з праці рук. Ходить зі синами й молотить сусідям, копає картоплю, оре, заробляє на прожиток.

— Так! Уже більше пити не буду! — згиклився Штево, але його, гейби з привички несня його-вже, від давня витоптаного стежечкою, до... Фройкової коршини.

— Направду більше пити не буду. Тільки той одиє раз вип'ю квартиру і шлюс! Не буду і вже! Хай у жид засмердиться! Гм... а що тоді буде Фройко робити, коли я Федько, Юзко... не будемо пити? Засмердиться Фройків шпириту... а шкода його! Ех! Але більше вже пити не буду! Нині вже останній раз! Одну квартиру і... шлюс горічочко! З такими думками зайшов Штево Стрейків до коршини. Усїв біля шинквасу, сплюнув у кут, обтер вусти та показав Фройкові на квітирку, привязану ланцюхом до шинквасу (щоб її хто разом з палюнкою не квітнув).

— Но, ти, Штево! Хіба більше пити не будеш, бо той ваш з міста

гой на зібранню тільки вам наговорив, що аж... гм... гм...! Диви! Я п'ю, мій доханий татади пив і не і... який він старий, а здоровий! Пив і не і метку добровив! — приговорював жидюга, а Штево глинав сірими очима з під густих бровів на його і пив квартиру за квартиру!

— Я тобі пане Фройм кажу, що вже нині по останній раз! Присягай Богу, що більше не буду!

— Ну! Ну! Не присягай Штево! Горічка лікарство! Не зарікайся... і самовільно налив в десятку квартиру Штево.

З влітчу вийшов і Федько, найстарший син Штево Старейкового. „Давнять шість літ, а розуму у нього як чорного за нічкями! — го ворили люди. Кардоватий, з великою головою і шкродулами на шії. Не відлучі, наче на глум, прелегент показував пальцем на його... „От це дитина алкогольа!“, навелено його батько пияк!“ Усі поквалили головами і застанувалися, звідкіля він міг це знати!

Др. Степан Ванчицький

Правна сторінка.

ШКОДИ В ЛІСАХ І НА ПОЛЯХ.

Постанови про такі шкоди містять закон з 14/4 1937 р.

За лісові шкоди вважається:

а) вируб, ломання або забарання з чужого ліса, зрубаних або повалених дерев, галузей, корчів, виривання або корчування пнів або коренів. — Кара від 2 тисяч до 3 місяців арешту і гривня від 500 до 3.000 зод., а крім того признається покривдженню відшкодування, за подвійну вартість дерева, галузей, коренів, або пнів. — Хто забірає дерево, галузі, корчі, пняки або вироблений з них матеріал не з ліса, але з магазину або складу, відповідає за крадіж, а не за лісову шкоду.

б. Набуття дерева, галузей, коренів, корчів, що походять з лісової шкоди (крадіж), поміч у їх пошуку або укриванні. — Кара до 3 місяців арешту і до 3 тисяч злотих гривни.

в) Напінання в чужому лісі дерев і добування з них соков, збирання кори, збирання грибів, ягід, овочів, злля, моху, листя, кори, трави. — Гривня від 10 до 100 зл.

г) 1) Добування в чужому лісі піску, глини і т. п. — Гривня до 100 зл. 2) Вилас худоби або дробу, зни-

щення молодих деревець (саджанок) або муравлих, переїзд, переїзд, або перегін худоби чи дробу через заборонені місця. — Гривня від 10 до 250 зл., а відшкодування вноситься один злот. від кожної штуки худоби і 5 гр. від штуки дробу при переїзді або переїзді.

Якщо газда, при переїзді через ліс, має випадок, приміром зламався дивель чи інша частина воза, чи саней і зрубав дерево чи гілля, щоб направити свій віз або сани не буде за не криваний, але вартість дерева чи гілля має власником заплатити.

За поліві шкоди вважається:

а) переїзд, переїзд або перегін худоби через луку, пасовище, засіане поле, чужий заріблений став.

б) ходження по чужім полі, луці, пасовиську, допання засівів, саджанок або прап, зривання колосків, емокування земледельцями незначній кількості. — Гривня від 20 до 100 злот., а як пасено на чужому обсяжному полі, кара до 1 тижня арешту і гривня до 250 злот.

в) викопування на чужому ґрунті ровів або ям, викидання на чужий ґрунт каменів, сміття і т. п., добування піску, глини, торфу і т. п. Гривня до 100 зл.

Федько станув собі під платом і глядів на хлопців та дівчат, котрі весело виїхали на подвір'я читальні з ним ніхто не говорить. Оминають його як прокажу. Жанді дівчина навіть зубів своїх перед ним не покаже, а не то що засміється! Зсміється... где з нього! Чому всему винен його батько! Провин майно провин здоров'я й людську подобу дітей своїх... думав Федько і заскреготав зубами. Злобно глядів на всіх і з призирством яз заходяче сонце.

Федько Старейків причаївся за платом коло коршми. Село дрімало вже сном заспавшених. Здала долітали хоріві співи хлопців та дівчат, котрі вертали з читальні домів: „Не буду я палюючки пила, бо би мене голова боліла...“

Федько причаївся і притиснув до гарячих грудей, котрі зловісно філювали, великі каменюки. Він думав: Як тільки втихне спів, він йому покаже! Показе паршивому! Пимститься за батька, за себе і братів! Палюючки! Зараз тобі палюючка поцюркотить з голови! — так ду-

мав і ще дуже стискав к м'яни.

Кругом утихло все. Навіть озбики перестали перобріхуватись. тільки в коршмі по брудних вікнах пересвіцели тіні. Одна, з бороною то Фройко, а тепер то Рифка... Підійшов ближче вікна, вибрав ізза паузу хи камінь і цілою силою кинув його у вікно, відтак другий і третій.

Шибі забряцали і поспалили землю. Світло згасло. В хаті заврещали жидивята й Рифка...

Шукали вбивників Штевка Старейкового і Фройка Ходачника. Одному і другому в коршмі кризь вікно, якесь незвичайне злочинці розбили голови. Оба померли. Жиди дарми казали, що це читальняники, тому парештували діяльніших членів але з браку доказів, по кількох днях їх випустили на волю.

Дивувалися всі, чому Федька не було на похороні батька, а тільки крутився під лісом. Чи нечисте де нього приступило?

Більше ніхто його не бачив, у лісах пропав по йому слід, як учорашній день...

г) Ушкодження дерев або корчів на чужому ґрунті. — Гривня до 100 зл.

Крім гривни платиться теж покривдженню відшкодування, подібно як при лісових шкодах.

Карне поступовання відносно лісових і полевих шкід належить до старостів. Поступовання відбувається тільки на основі доносу покривдженню, а не з урядю (на домагаання поліції, прокуратора). Хто чутися покривджений рішенням староства може домагаатися, щоб староство спрямувало його справу до окружного суду для повного розгляду й осуду. Таке домагаання може поставити той, що йому з'являється шкоду (покривджений) або шкідник.

Гривню, відшкодування, оплати й кошти карного поступовання має зправила платити засуджений. Якщо засуджений є малолітній, стягається гривня, відшкодування і т. д. з його родичів або опікуна. Якщо засуджуваний присуд в'їде на пастуха (наймита) за вилас або перегін худоби чи дробу, відповіде за шкоду своїм майном власник тварини або дробу. Родичі, опікун газда може бути звільнений від маєткової відповідальности за гривню, як докаже в старостві чи суді, що ст'явся запобігти шкоді, прим. родичі наказували своїм дітям чи пастухам, щоб вони не робили шкоди в чужому лісі або на чужому полі.

Покривджений може погодитися зі шкідником, хоч ведеться справа у старостві чи суді, але тільки перед правосильністю рішення, яке староство видало, зглядно перапроголошенням вироку в суді.

Влада може переводити ревізі в цих осіб, яких підозрювають у лісових шкодах. (під. а).

Цей закон обов'язує від 5. V. 1937 і з ним днем перестали обов'язувати карні приписи австрійського лісового закону з 1852 р. і галицький краєвий закон про полеві шкоди з 1876 р.

Ведеті справи перед 5. V. 1937, ведуться дальше після дотерешніх законів.

„Народна Торговля“

В С Я Н О Ц І

порадає
членом, кооперативам
і приватним купцям
споживчі й кольтельні товари,
як і сіння господарських рослин
і трав.

ЛОВИНКИ

Оповідка: Одним подаємо до відома Українського Громадянства, що наше Видавництво не уповідавало нікого до ведення якнебудь агенди, зв'язаних з нашим Видавництвом на Лемківщині. Одночасно пересторігаємо наших Писемляків і Читачів вистерпатися різних підозрілих типів, які підживалися би під наше Видавництво, та з ними не входить в жадні розговори, а тимбильше не впадчувати на їх ркві жадних квот. Нікого теж не у поваживавати ми збирати дописи з Лемківщини та інформувати про життя наших громадян. Не будемо поміщувати жадних дописів Андроля Волощина, бо він не є ані нашим представником ані дописувачем.

Ливний злюдій. У Клоптинці біля Змигороду, один господар пішов недавно в поле дзювати бандурку і в хустині понісе собі „мендендо“ кискот хліба. Зарізом завязав у цю хустину кілька сот золотих, які боюєся лишити в хаті, щоб їх хто не вкрад. Нараз приметіла ворона, вхопилась хустку з хлібом і грішми та полетіла в ліси, де за нею слід пропав.

Посметана згадка. У селі Ваненому в Голцинічній номер дня 8. VI. ц. в. Володимир Квітко, бувший старшина Української Придніпрянської Аомії, Покійного знає у всій Лемківщині з того, що він розніс по деяких священниках патріотичні образи. В. Й. П.

Пенний телефонічний апарат в сільській кооперативі. Кооператива для закупу і збуту „Едість“ в Рененці запровадила у себе телефонічний апарат. Кооператива ця провадить збут збіжжя через Центросоюз і в зв'язку з тим появилася потреба завести в кооперативі телефонічний апарат, який дає можливість кожночасно порозумітися з Центросоюзом в справах торговельних.

Вирішуйте залеглости за часом і в книжках.

У Львові зі світовою виставою в Парижі (столиця Франції) слід пам'ятати тим, що приїждять до Парижу, що у цьому великому чужою місті є українське культурне товариство: **Українська Бібліотека ім. Симона Петлюри** в Парижі. Адреса: 41. Rue de la Tour d'Auvergne. Годиться зв'язатися нашу українську установу на чужині.

Як живуть „продстар“. Кожно му відомо, що в селі Ваніці, коло

Коросна, є копальня нафти. Там працюють деякі наші робітники та як на теперішні часи, заробляють досить добре. Та, біда, що деякі з них дуже люблять шпиритайку, закрюплюються нею та нарікають на „буржуїзм“. А „лан“ Циринь, користуючись тільки головою доторги тримає.

Гарний патріот. За стараним повіт. кружка Рідної Школи в Сяноці дозволено сягати й безревізійно старшого перевести прилюдно збірку на писанку для Рідн. Шк. Збірничків усіма мило дитали й кожний давав що міг. Але на диво в Улоці найшовся один „шляхтич“ Микола Д. та його „куман“ Іван Ш., що не лише нічого не дав на Р. Ш., але ще лаяв збіжжівих некультурнихі словами. — Невесело жити з такими шляхтичами.

Градова туча навістала громаду Яблоницю, Темешів і Невіську, де погнібила великі шкоди. Засіви знісє до 90%. Чому не заскуруєте своїх засівів у „Дієстрі“?

Месть селянина за конину. Василь Клехта із Кобилгородка коло Нового Санча мав стаю конину. Це був його одиникий масток. В ночі цей бідний господар виїшов з хати на полявця і побачив, що відомий в околиці конокрад Осип Сромка, виволочє зі стаї його конину. Клехта так розсердився на конокрада, що вхопив колу і відтяв конокрадові голову, а конину завернув до стаї. Клехти досцували.

Градоби в Коросенщині. На двох над громадами Вітків і Луки в Коросенщині, переїшов пологові, який в околиці знищив 70 відс. площів. Громи вбили підчас сінокошевої роботи.

Грізна пожежа. Перед кількома днями відбула грізна пожежа в будинках Петра Буричка в Новоградцях у Сяніччині. Внаслідок вітєвї пожежа поширилася на сусідній будинок. Згоріло п'ять будинків зі столотами й ставнями та мертвим інвентарем. Шкода переїсєть понад 10 тисяч золотих.

Згорів ліс. В п'яних годинах мин. тижня з невідомих причин запалився ліс Ісаака Босхнера і Сєки в Пурбишіві (Сяніччина). Згоріла м. ін. площя кашів вартості 5 тисяч золотих.

По вол'хах, біскупі. „І. К. Ц.“ з 12. червня ц. р. далше торочить свою улюблену лемківську тему. Щораз пригадує ясто з Янів вийнто робить Іванів й вкочіть нарікає на лемківське православ'я, яке — як відомо — колись мало підтримку рішальних чинників, як противага

проти українців. Оті протеговані православні виявилися чорними невідячниками, бо нікто інший, але саме вони ведуть шкільний шпайк у с. Скарбортім, протестуючи проти того, що з села забрали учителя лемка й дали поляка. При тій нагоді довідуюєся з „І. К. Ц.“ про нове похвалення лемків на Лемківщині. Досі „учні“ мужі з „І. К. Ц.“ навічили нас, що лемки походять з волосько-польської мшазини. Тепер звилася нова „наукова“ теорія: „Научні дослєди виказують, що лемківє стровадили свого часу зі сходу красивіше біскупі, які поселєні тих хлопів у своїх добрах на Лемківщині. І ось власне ця сама Лемківщина є одиноким тереном в Польщі, на якому поширилось попросту православна схизма“. Недавно виводили її від волоські, а тепер знову від краківських біскупів. Ждемо метеоплієць на проголошення червоної „теорії“ про походження лемків, бо всі дотеперішні ані нас, ані лемків, ні лрїбкі не переконують. (У. В. 129 ч.).

Жиди бєкнотують християн. В Каліші, Лозє і Білєстоці жиди укчаєвали не приймати до партії ні на службї християн. Жиди вчашє нас солідарности.

В совїтських „раю“ досє 6½ мільона людей розєрєдлєні в червнячій, 16 мільонів вбито підчас домашньої вєйни червоних з білими, 22 мільони людей мучились в большевицьких тюрмах, в концентраційних таборах на Соловках і на Сибірі, 12 мільонів померло з голоду. А в нас є ще такі темні, невідомі люди, що захвалюють червоний „рай“!

Президент Польщі Мосєйшкі їдєв до Румунії. В останніх часах чимраз більше затєснюють вузли приязні між Польщею і Румунією. По відвіданні короля Михайла у Варшаві — президент Мосєйшкі поїхав у відвідини до Бухарєшту. Як знає відомо, то Румунія дотепер стоїть під дуже великими впливами большевїзму. Румунія і Чехія мали в майбутньому творити для большевицької армії дорогу на пїдбїй

Купуйте тільки
найкращі шевські лілки
ДЕНДРА

фабрика
у
Львові

вул.
Потоцького
ч. 85 а.

„буржуазної“ Європи. У цьому зближенні Польщі до Румунії можна підозрівати спробу вирвати Румунію з-під більшовицьких впливів.

За образу честі б. заступника апост. адміністратора Лемківщини. Дня 15. червня ц. р. відбулася перед окр. судом у Сяноці, карна розправа проти видав. редактора двотижневика „Наш Лемко“ п. Михайла Таранька за проступок з арт. 255 і 256 карн. зак. за образу честі о. Івана Полянського, б. заст. апост. адміністратора Лемківщини. На розправу покликано цілий гурт свідків, головню з священничих кіругів. Зізнання деяких свідків маркантию насвітленими ті відносини внутрі апостольської адміністрації, які заіснували безпосередню до смерті ба. п. о. Василя Масюха Тому, що деякі свідки не явилися, рішав суд переслухати всіх неправих свідків при помочи ревізійців і з тої причини відложив даліший хід розправи аж до остаточного переслухання всіх доказових свідків.

Подорож історика Дорощенка до Канади. Відомий наш український історик і промисловий діяч, професор Дмитро Дорощенко виїжджає з Берліна (столиці Німеччини) до Канади, де вилотисить ряд рефератів з історії України та з історії останніх військ змагань за державність.

Кара за безіменні вивіски. Міністр торгівлі і промислу наказав, щоби на всіх склепових вивісках було вписане ім'я та прізвище власника. За порушення цих прямих вбудуть карати грошюю до 2.000 золотих, або арештом до двох тижнів, або відобранням концесії.

Штраф лісних робітників у ланцутському повіті. У маєстностях графа Потемького, в ланцутському повіті триває вже 8 місяців штраф лісних робітників. Вони хотять позбутися посередників і тому не вивозять дерева з лісів.

Річники не платять оборотного податку від доривочної продажу овочів та яриу на торгах. Міністерство Скарбу внясно, що селянські річники, які доривочно продають на торгах овочі й яриу, не платять оборотного податку. Такий податок обов'язані платити лише посредники й садівники, які займаються зведово садівництвом і городництвом.

Повстають кооперативи для скупу залі і грібів. У Львові, при вул. Руській ч. 3 існує українська кооператива для скупу залі і грібів. Наші господарі повинні ліичні зела

продавати нашій фірмі та вичити на курсах, як управляти збікарські зела. Управа, згідно збір таких зел дуже дохідна.

Півселі для наших дітей організує повітова комісія пошакільної освіти на заряд повітостей всеюдної школи в Коросні. Приготовання вже закінчені й ваканційні лісцелі поестануть незабаром у селі Тихарі коло Крамної, Барвізку коло Дуки і Красній коло Коросна. Про вишканий напрям цих півсел, що конкурують із нашими садками немає чого довго розкисуватися.

Присуд у процесі ОМН. У Львові скінчився процес проти 15 молодих українців (ок) у зв'язку з убивством Копача, Козалюквіної й Мельника. На основі вердикту судді присяжних засуджено підсудних на кару від 9—2 років в'язниці, та на основі амністійного закону деякі підсудні виїшли на волю, то зачислені їм слідчого арешту, іншим аменшено кару до половини.

На східній Україні чути лоскіт скоростріль. Румунські часописи пишуть, що через Дністер чути майже до днини лоскіт скорострільів з українських сіл, по більшовицькій сторони. Це правдоподбно воюють зі собою частини червоної армії, одні, вірні Ставліну, другі вірні старшинам. А може це вже знову Україна спалахнула великим повстанням.

Окрели священника. Перед кількома днями закарлися через в'язню якісь драби до гр.-кат. приходства у Великій Росточі коло Криничі та зрабували 250 зл. За злодіями шукає поліція.

КОЖНИЙ ВЖЕ ЗНАЄ, що найкращим дитячим, національним часописом є

„ДЗВІНОЧОК“

Це вчитель, приятель і товариш українських дітей. Гарно ілюстрування ніяк оповідання, казки, байки, вірші, сценки, загадки, шаради, ребуси, пісні з нотами і т. д. — Чи Твоє сестричка, братчик має „Дзвіночок“? — Кошт малий, бо всего 2 зл. вносить річна передплата. (Повнодне число 20 гр.)

„Дзвіночок“, Львів, Косцюшка 1 а

ЗАГАЛЬНИ ЗБОРИ ЦЕНТРОСОЮЗУ

випадали в дни 22—23. VI. ц. р. Дні Лемківщини вони ліичні ті продукти не переходять в чужі руки. У Центросоюзі можна збувати такі господарські продукти як: жилиця, збіжжя, ячмія, пшавію, овочі — головню яблука. Перед вивозком чужих треба борючись кооперативною системою в „едности силів“.

Червоної брокати, борти, френзали, панаму і нитки Д. М. С. до вишивання фелюнів і фан, готові фелюни, фани, пауки, хрести, чап, дзвони, прапори для Товариства і відзнаки, евангелія і проті червоної книги, образи і образці, свічки і кандило

купуйте й замовляйте в українській кооперативі

„ДОСТАВА“

у Львові, Ринок 43/1.

і в ПІ skleпах: у Львові, Руська ч. 20.

в Перемишлі, вул. Косцюшка ч. 5.

ПРИСИЛАЙТЕ ЗБІРКОВІ ЛИСТИ.

Головна Рада Українського Алкогольного Т-ва „Відродження“ у Львові, подає оцим до прилюдного відома, що мимомількарарових просьб та упиненів, не звернули ще збірових листів ні на надіслані грошеві Збірові Комітети до слідуючих повітів: Бірча, Комарно, Краківце, Мостиска, Перемишль, Рудки, Старий Самбір, Соваць, Сняць, Яворів, Угнів, Лежайськ (другі повітв не вивислаємо, бо з ними не маємо контакту. — Ред.).

Прохожемо вище названі повітв як ріжкож ті, що вже прислали частину грошеві збірки та не звернули збірових листів, щоб у найкоротшому часі це зробили й не заражували Т-ва на завіт втрати й непереможності со сторони влади.

ЗА ГОЛОВНУ РАДУ ТОВАРИСТВА „ВІДРОДЖЕННЯ“:

Мгр. Микола Ценко, голова. Мгр. К. Добрянський, секретар.

УМОВО ХОРИЙ НИЩИТЬ КАПЛИЧКИ І ХРЕСТИ.

В Межиборді, пов. Савік, є один умово хорий мужичина, який ходить по селі й робить людям різні шкоди. А найгірше, що нищить придорожні хрести й каплички і ніхто йому не протидіає й не заохочується божевільням. Коли знаде хто до Межиборду з рефератом або іншаким то сейчас зляються різні „опитки“ й рівно таким опиткується, але нема кому заохочуватися тим мешчанам, що нароби уже стільки шкоди.

ЗАПРОДАНЦІ.

В січні ц. р. приїхав до села Добра шляхощка, пов. Савік, один ксьондз капелли, редактор „Пробуджі“ і адвокат Добрянський, оба з Перемишля. Добрянський, родом з Доброї шляхощкої, а його діди і прадиці були українцями, та він здав про це й перейшов на польське, щоб придбати собі всі „гонори шляхощкі“. Отже обо коли опиткували до громадського дому селяні і почули їм торчати різні чудеса. Дуже ревно промовляв ксьондз капелли, крикнував усіх, що українське, вистоялися, що не любять українців, що український часописник хіба хліб зазивав, або дитині обтерти... Таке промовляв ксьондз капелли, чим дан нам якнайкращий доказ про моральний рішені своєї душі. І це ріжні небесні піві цей ксьондз Опісія Добрянський заіслав присутних, щоб вони вивисали до „звіуюку шляхощкіного“, а за те дістають ріжні „прані“. Зобачимучи селяни повірили, хоча вже не раз опиткували на ріжних обшкідках, і около 120 таких затуванених і несвідомих людей вивисали до „звіуюку“. Але приїде ще час, коли і вція проірюють і почують на власній шкірі всі ці шляхощкі „прані“ й обшкідки.

(С. Б. ч. 24).

Москва і Україна два в'двічні вороги.

Московські гнобителі українського Народу здавлювали всі прояви українського життя різними драконськими указами, вживаючи до того найогидливіших конфідентів.

Московські поспіаки — найгірші злочинці світа день і ніч продумували над тим, як змести з лиця землі українську націю. Московські кати гляділи крізь пальці на злочини різного московсько-азійського шумовиння та одночасно вживали цих чорних типів на загляд української національної думки і стремління. Московські караули адіралися у всі щільни українського життя, підоджували брата на брата, сина на батька, дочку проти матері.

Московський шпик наставляв свої вуха і підслухував, що діється в українських гатах, товариствах, церквях, урядях, судах, ліцейних тюрмах. Московські вчені викинули слово українце з книжок, газет, строго заборонили якийсьбуде прова українського „я“, щоб ні сліду не стало по українській нції.

Московська орда обсаджувала при допомозі московської „спрведливості“ всі уряди своїми людьми своїми вірними служаками-зрадниками українського народу, щоб у українській громадянці не мав найменшого впливу на загальні громадські справи. Московська міліція армія держала багнети на горлі українського народу; московська тиранія співала вже послібно паннахиду над українським народом.

Однач український переможний могутий, безсмертний дух жив і процвітав у народі. Чим більший ставав московський гнет, тим більший громадилася сила відпору серед українського народу, яка викликувала невідність і непогамовану люте і жаждоу пімсти над московськими грабінниками.

Московський терор потрапив і справді витворити подекуди своєрідний тип російка-українця, що на різних примусових зборах вигукував під напором дикого азійського приказу: „Боже царя храни“, та в душі прокинав і царя і цілу Росію, одночасно причиняючись до розвалу московської тюрми народів.

Московська гадока добралася вешті до самої шкури українського народу; тоді — за злобу, за терпіння, за кров, за фарисейство з злобу, за облуду, за брата, за сестру, за батька, за матір, за всі

„добра“ почала діяти по всій Україні невидима рука.

Почалося просто з дитячих забавок: тут і там найдемо портрет царя пошматований на куски, тут і там найдемо триколірну фану-прапор Москви в болоті. Тут і там московський караул-спіака вишшов зі своєї хати й більше до неї не вернув. Пропав, як камінь у воді; або з прошиленою головою.

Можилися акти народньої розпуки і гніву, множилися по всій Великій Україні в застрашуючій спосіб і розмірах, і доводили московських катів до божевілля.

Местники подівалися безслідно-царські урядовці безрадно замолонували свої брудні від невинно пролітої української крові руки. Навіть чорні хмари шпійонів нічого не помагали. У цьому жахливому пеклі один другому не вірив, один перед другим скрився.

Україна скривалася під землею й відіє давала про себе знати; возгнє і кровю двала про себе знати, що вона живе, що московські кати не вбили душі Української Нації.

Таким словом, такою мовою Україна говорила до хвилини світової війни. З цієї пори зродилася жива надія в українському народі відлати москалеві зуб за зуб, кров за кров та висвободитися з неволі.

Невідомі местники на мить притихнули. Одні пішли воювати за царя-бюшоку, другі громадили відповідні середники. Та всі разом ждали відповідної пори.

Врешті вона прийшла. Рік крові 1917 рік заговорив. — Заговорив і Дніпро і степи й потекла ріками кров своєї ворожа у Чернеє Морє.

Та мабуть замало тої крові потекло, замало московського стерва видано вороним, собакам і вовкам на жир.

Україна опинилася знову в неволі, але вже в червоній неволі, жидо-Росії. Прийшли сторазів гірші червоні кати, скували до решти Україну, голодом мільйони мурдують, га Соловках; присіло червоно-жидо-азійське гайвороння організм української нції й жаждібно захлистується кровю з українського серця.

Україна не вмерла там, вона живе; вона жде свого і слушного часу.

Україна живо й жити буде. Терор червоних катюг витворив лише знову своєрідного „комуністу“

але він витребе глибокий останній гріб московський червоної гидри. Червоні кати самі себе вигублять бо вони Богови вігну виповіли.

Україна во віки буде. Ще приде багатий 1917 рік, і Дніпро скине окови, і степи воскресу пісно заспівують і Кавказ заговорить і Чернеє Морє козцькими чайками заматється.

Але доля України ані не в Каяфі ані не у Пилата, ані не в Іроді! — лише вона в наших власних руках!

Сфіакс.

Вилазить шило з мішка.

У червні ц. р. мала відбутися літцація реальності кооперації „Бескид“ у Сяноці, яку сьнядкі москвофіли несправно захопили у свої руки.

Рільний Банк виставив цю реальність на літцацію, щоб стягнути від Бескиду позичку. Але цим московським, недобитим у Сяноці прифшов з помічю о. Яків Медведський. Він саме позичив „Бескидові“ 95.000 злотих, що їх державний скарб зложив на кошти ведення ап. адміністрації. Цю позичку дав він сьнядким москвофідам на 40 літ на 3%. (буде запо пнянчити! зам. склад). На карті тягарів реальностей — 1124,232 і 447, громади Сянок, (ці реальності є власністю Кооперативи для промислу й торговлі „Бескид“ у Сяноці) — є на основі скрити довяного з дати 9. VI. 1937 чреп. 352/3 і протоколу засідання та рішення Надзірної Ради „Бескиду“ з 13/1 1937 заінтабульоване право заступу для позичкової суми 95.000 злотих плативої в 40 літах по 2,375 злотично, починаючи від 1/4 1940 р. для 3% і 1% проволоки і 5.000 зл. кавці в хосен Ординярїату ап. Адміністрації для Лемківщини в Риманові — Здрой.

Отже маємо сьогодні наглядний доказ на те, хто хоче відбудовувати у нас москвощину?

Нам відомо, що кільком священникам-українцям здержано платно, не поданоци на це правної й належної причини. Хочемо знати, га що обернено ці гроші? Чи може на ратунок „Русского Народного Дому“ у Сяноці, або на ширення правослвїя та безбожництва...?

Вирівняйте передплату та прикладіть належність за книжку!

Православні будують церкву в Тілявій.

Тілява — враз з Терстяною, місцевості в дуклянській окрузі ще в місяці листопаді, 1926 року переїшли з чамови і під впливом своїх тодішніх москвофільських провідників на російське православ'є. З той як раз парохії перекинулось воно й на інші села з хідної Лемківщини.

Терстяна ще тоді, сейчас після переходу, збудувала собі на приватному ґрунті часовню для відправи православних Богослужень. Тимчасом православні Тілявяни рішались покищо зспокоювати свої релігійні потреби в просторій комнаті місцевого, кооперативного дому, ко тру замінено на провізоричну, богослужєбну, православну часовню.

Вправді ще тоді виринула була між ними гадка будови своєї власної, православної церкви. Однечас з виконанням цього заміру воли довгі літа не спішилися. Їх зір й увага були звернені в сторону місцевої, греко-католицької церкви яку думали вони, особливо з початку, посісти, як православні, а відтак хочби навіть і після своєїго повороту до церковної Унії. Вправді про цю останню евентуальність не говорено в Тілявій отверто, одначе вона крилася в серцях численних Тілявян. І треба було лише тим людям, доброго успосіблення і волі, помощи, промовити до їх серця, першазавсе любовно християнським тїктом, та будуючим, євангельським приміром радше, як словами, а Божа ласка зробила би своє, скріпляв їх релігійні чувства, та промостиваб ім шлях до навернення. І тоді відпадала для них потреба будови православної церкви, бо їх власна, рідна, матір — церквяні стоїть перед ними, отвором, на їх прийняті кожної хвилі готова!..

Однак — на жаль — сталося інакше!.. Коли за Перемискої Церковної Влади стояла ще перед Тілявою, цю переловою громадою на Лемківщині, реальна перспектива навернення й відносини укладалися в цьому напрямі як найлучше. То тимчасом все під тим оглядом пошувалося, від коли на Лемківщині особливо від своєї останньої обсади, зачав дійсувати Римани!.. Весілд за тим Тілявяни, бачучи, що захопили тепер в свої руки впливи і верх люди, котрі власне в 1926 р. самі помагали заводити російсько-

московське православ'є в Тілявій, та що робить тих людей — при згаданій обсаді не католицькі, церковно-релігійні, але наскрзь партій, но-політичні, московські стремління, цілі і характер, цілковито закинули гадку про поворот до Католицької Церкви й Унії. Найкращим доказом цього не тільки ця обставина, що тепер в Тілявій ніхто не навертається, але також — і то головню — факт, що після 11. літ по переході на православ'є, отже після тужного вижидання на нагоду повороту до своєї матірної Церкви, місцеві православні, завівши у своїх надіях, будують тимчасову церкву в Тілявій!.. Тимчасом за Перемискої, Церковної Влади все ще вступив хтось з православних до місцевої, гр.-кат. церкви, та все ще лучалися якісь, хоч поєдині навернення на Унію!..

Зокрема останні фатальні в наслідки потягнення, зокрема приписування в уряді і в чині званого, любленого й поважаного в Тілявій, українця-Лемка, Впр. о. Степана Ядловського з Подля, подражнило й образило національну амбіцію тілявійців Тілявян, і це викликало якнайгірше вражіння в Тілявій.

Православна церквя в Тілявій побудована в довший части села на ґрунтовній реальності Йоакимів Кирлана, після 11. літ проволочи вже стоїть під дахом. За те горішню, комунізуюча часть села закріплюється в посіданню ужиткованню місцевого, кооперативного дому. Таким чином завершується і ста білізується православ'є і комуна в Тілявій, в цій передовій парохії на Лемківщині!..

Бо чи виставно працює тут тепер хто для католицизму і церковного земліання?... Словом, ніхто!.. Коли за Перемискої, Церковної Влади, приїжджав тут Сянїцький Єпископ і Перемиский Владика в одній особі, те прислав тут що вивлущих своїх священників!.. Вїгтак приїжджав тут деколи бл. п. о. Др. Василь Масцюк, котрий інтересувався Тілявою!.. А тепер хоч сядь і плач!.. Ніхто ані не рушиться, ані не покажеться тут.

А тимчасом релігійна діялька праці в Тілявій і на Лемківщині занепадає, пусить, і пропадає!..

Гриць Підгірський.

Наша Сандеччина зблизька.

Сандецький господар майже кожній, має свій кусок ліса. Скрізь у лісах, зрубках, підявах і подонинах ростуть лісові ягоди: сунці, малини, борівки, чорниці та гриби. Цими скарбами, головню деревом, сандецький гадка відганяє від своєї хижі недостаток. Треба йому грошей на податок, асекурацію, та на приодівок, їду, пашу для своєї худібки, різні складки і вкладки, на хрестини, весілля, похорони та інші потреби й непотребі, рятую його ліс. Будівельне дерево купують жиди дорібком газди наповнюючи свої кармили, рубанає дерево хтонебудь купив від сандецького газди в поблизьких містечках. Зновже з ягодами напрошується сандецька гадляпа по різних живях і літниках, саме у Крилиці, Мушчині, Жестоваї, Висовій, Північній та інших заждивлєнних місцях. Але ліс не головню підпора сандецького газди. До вірши буйний, віковий ліс наз Попродом і різими Мушчинями Криничанками і Смеречками весело шумів, співав свою пісню, сьогодні

стогне під ударом топора, неначені зуби пили викушують на Сандецьких Яворинах, Котильниках, Магурах, Чертежах і т. д. прогалини, просіки.

Але така безпліднова лісна господарка, що безплодно винищує багатство Сандецької землі, нічого доброго не ворожить. Може прийти час, що сандецький господар буде здалека спроваджувати будівельне дерево й на опал. Щоб цього не було, треба падати ліса, а деінде шуміти способи до життя. В першу чергу поправити рілньну господарку перейти на пашню-годібельну господарку, зскладати сади, пасіки, використувати місяці під рібні стави, у підмістєчкових селах плекати городовину, дріб, годувати гарні молочні корови і т. п.

Так, лише відси можемо розрачтатися з чорною долею, бо дотеперішня господарка в сандецьких селах зовсім подобає на сухітника, що ледви клітє — ані те живе, ані не вмирає.

(Далі буде).

Історичний словник Лемківщини.

Грушівка, українське сільце, віддалене від парохії в Уличі 4 км у Березівській окрузі, до міста Березова около 30 км, до залізниці в Сяноці поверх 20 км. (Ф. Коковський: Східніми межами Лемківщини, Львів 1937).

Гутівська, віддалене 9 км село від парохії в Яліні, положе над горішньою Стобницью, працюю притокою Вислою, відоме вже в 1436 р. з купця цього соліства Юрієм Матіясовим, діачим села Збойськ (А. Г. З. XI, 767).

Гута, присілок Поруб у Динівській окрузі, приналежний до парохії в Селищах, віддалений 5 км, до міста Березова поверх 30 км, до Динова около 6 км.

Гута Крамльська, віддалений 1 1/2 км присілок від парохії в Крамніві, у Змигорідській окрузі, до Ясла поверх 30 км.

Гута Полянська, дочерне село, віддалене 4 км від парохії в Тихані 4 км біля Дуклі. Назва цього села (і других Гут) вказує на те, що його населення займалося первісно лісовими промислами: в гутах, малярнях, смолярнях, вугільках, склярнях; випалювали поташ, дьоготь, вуголь, виплювали скло і т. д., що в давній Польщі вважалося звичайним використанням (експлуатацією) ліса.

Гута Самокляська, віддалений 5 км присілок від Перегримки, до Ясла около 20 км. (Джекс. в. В. Сарна: Опис ясельського повіту, Кат. Перегряд 1898).

Гольцівка, віддалене 1 км від матерньої Опарійське село біля Стрижова над Вислою, поселене в часі загальної колонізації карпатських окраїн найвпливовим елементом (Кс. В. Сарна: Опис ясельського повіту, 1898, Кат. Перегряд).

Гольцова, подібне село як Гольцівка, віддалене від українського села Грузна 15 км у Динівській окрузі, приналежне вже в XV сторіччі (1460) до маєстності рим. кат. Єпископства в області Стобниць, на межі поміж Сяницькою землею та Судомирським воєвідством.

Дальова, українське село в Риманівській окрузі, віддалене від Риманова 17 км, від Ясписк (пошта) 1 км, до залізниці у Вороблину Шляхоць, 21 км, розбудоване над річкою Яселкою; у селі згоріла гарна церква в 1931 році, йому церкву побудовано в 1933 році заходом українських священників і місцевого громадянства. Дальова відома вже в княжих часах, (І. Шараневич: Короткий огляд (в ориг. Жуг ося на „beneficija“) дібр української церкви за часів польської Рівносположити, Львів 1875).

Дарів, українське дочерне село Суrowиці, віддалене 3 км від парохії, з українською греко-католицькою церквою Покрови Пресвятої Богородиці, збудованою в 1927 р.; до Сянока 30 км, до Буковська 15 км, до залізниці в Боску 18 км. Дарів, пітومه гірське село, що постовало в дуже давніх часах, задержує досі признаки боротьби з природою, (перелблення) вирубування лісів, пасіки, полонини. Це гарне село записується деякі вчені до таких сіл у Сяницькій Землі, що поселювалися на волюському праві.

Диданя, дочерне село Кінського, віддалене 20 км від Сянока в Березівській окрузі. Це село над безіменним потічком, лівою притокою Сану, було осередком маєстности шляхотської родини, яка від

цєї оселі прийняла назву Дидинських. Маргарета, вдова по Миколі Дидинському (українець), ставала 26. XI. 1435 року перед сяницьким судом у справі размежування Дидні від Согорова та Граблиці (А. Г. З. XVI 892).

Динів, містечко в Березівській окрузі, поселене в XIV, сторіччі, з початком XV. ст. перейшло під устрій німецького права. Власницею дібр динівського князя в XVI, сторіччі була подільська каштелянка Катерина Вагювська. На основі її т. зв. місійної праці переіменовано в 1593 році греко-католицьку церкву в Динові (Бахорі та інших українських селах) на костел та скремо прамітною цєю діачим (ця грамота нахощється в переіменському латинському капітул. архіві, з дня 23. I. 1593 р.) (псцадемо в перекладі за Шематизмом гр. кат. Дукленства Лемківщини, Львів 1936: „Церква в наших діачимних селах, в Іздебках, Лубяїні, Глудині, Бахорі, Варі та на Динівському передгородді на латинській костели переіменюемо, священних через нас назначених має в першу чергу навертати Русь до св. Римського Костела, руські діти христити та зважати пильно, щоб їх не хрищеноу (попів) священиці“). Від цього часу число українців так зменшилося, що в 1812 році прилучено Динів як дочерне до парохіяльної церкви в Бахоріві.

Диялогова, село в Динівській окрузі, відоме вже в 1461 році зі судових документів (А. Г. З. XI, 3610), записане одночасно в сяницьких і рашівських судових книгах.

Добра Шляхотська, велике українське село, віддалене 17 1/2 км від Сянока, з українською греко-католицькою церквою Воздвиження Чесного Хреста, збудованою в 1879 році (Н. Дашкевич: Княжеіне Данила Галицького, Київ 1873), відоме вже в XIV, сторіччі як управітєлюване село за різні заслуги в часі тодішніх воєн. Самостійною парохією стає Добра Шляхотська щобию в 1886 році, передше належала до парохії в Уличі (Улич над Сяноком). Під теперішню пору в селі гарно розвивається національне життя при Українському Народному Домі та других культурно-економічних і просвітнянських установах.

Довге, польське село, колись у цьому селі була українська церква, на це вказує місце так зване „Церквіне поле“. Довге віддалене від парохії в Новосіллях: Гіверш 2 км, до Сянока 12 1/2 км.

Довге, українське дочерне село, віддалене 3 км від парохії в Радощіні, з українською греко-католицькою церквою святого Великомученика Дмитрія, збудованою в 1898 році, давнє гірське сільце в Горлицькій окрузі, до 1799 р. самостійна парохія прилучена в цьому році до парохії в Радощіні.

Доблина, українське дочерне село Загір'я, з греко-католицькою церквою під Покрови Пресвятої Богородиці, збудованою в 1836 році; у чудовій гірській кітловині, з усіх сторін заслонене горами. До Сянока мила дорога, до Загір'я 4 км. У цьому селі господарі залюбки плекають садівництво.

Доліни, найстарше українське село в Горлицькій окрузі, з українською греко-католицькою церквою Роздвастя Пресвятої Богородиці, збудованою в 1821 році. До Горлиць 7 км; до 1855 року Доліни були злучені з Балинкою, яка тепер належить до Ліщин. У селі українська школа та Марійське Браство, (Далі буде).

Як говорив Бескид.

Сьвітаночки мов, нем вас сьвідати,
Такий рочок настав, нем вас забувати.
Піду же я, піду, куди ми ходили,
Можє я си найду, кого я любила,
(Лемківська пісня).

Рявній туман застелив слезозній біо на
Церговій. Скрізь тихо було, лиш неспокійна Яселка
під горою бігла й сердилась та тишу колотила.

Світлала На сході ген заморжеїв обрїй. Протирів оїй небосхил, змегажній білими платишканами
хмарок й збиралось двитись на Божий світ, на
Цервову, на горі, ген... Йому здавалось, що він
один прокинувся зі сну й складає руки до молитви
на Божий дїст.

Та Цергова вже не дрїмала. І ліс і дерева на
на нїй заслухані були у золоті слова, якї плили й
розбїгались по малїї поланї й далї. Не лиш заслу-
хані були! Одні, одним передавали далї й далї, щоб
більше чуло їх. Усі, щоб чули їх... Шоб чули й
знали, що діялось на Церговій.

А там на полянї посеред лісу, в кружї зоброне-
ного гурту стояв старий кобзар з кобзою. В рука-
ках тримав розвинутий папір і читав:

„Я, герман Богдан Хмельницький, педаю до
відома всім підчиненим крїпни польської, що через
щастя і благословення від Господа Бога нам зібла-
не, підбиши нїя сеюю власть землі, обїзєю звїзляти
нас від тягарів і робіт...“*)

...від тяжких робіт... робіт — гуя гомїн: А ті
що чули це, втирали піт з чола.

Будете тільки на слївах чїмшак і впрї всяких
свободах, як була до цього часу шїяжак; тільки,
шоб єн додержали нем віри як нашї україські під-
чинени, і шоб панї своїх ливали, проти них по-
аставали і до нас як найчисленїшими громадами
приходили“.

І стало тихо. Замовк останній звук, а відгомін
його забїг у гущу ліса та поміж деревами не чутно
плїв далї.

...при всяких свободах буде...

Потім заговорив шїаестом пергамїн у руках
старого кобзаря й скрутившїсь у трубку теж за-
мовк.

Леготїла тиша. Заставляла усе докрути бити
поклони перед її благородїстю та свїястю і при-
горїшканами горнати її до себе. Мовчали люди. Заслу-
ханї у відгомїн золотих слів, мовчали лїс і гори
і небосхил, що голубим ковром стелив шїах сонце
золотому...

...шоб єн додержали нам віри...

Помаяу золотом заграло сонце. Усі ворухну-
лись. А там поплїли вже не шепоти й тїсній гомо-
ни дїст, бесидських гір, зявотї і полонїн. О нї!
Свєтї слова стегли вїлях ясенїа, твердїм і ясенїа
чїлом, що трїзними пошумами говорив першї стєва
свєст довгої промови.

Заворухшїсь у свєтїї тишї гурт озброєних
людей і подївсьєя. Одні присїли до кобзаря, що
підбїгавши ноги, пускав зїд пальцїя, якими пере-
бирив на струнах — стару козацьку думу. А круг

замошеного каменя оподаїк засїла старшїна збїн-
ницької ватаги. Ішла нарада. Сонце пригрївало за-
смалене гірськими вїтрами сїбїнчїя отамана Савка.
Він ровкладав прибїчникам своїм пляєи нової
роботи:

— Багато ватєг гуляє по лемківських горах
багато гетьманїв проводїть їм. І тут і там вїдбу-
ють панїя і шєзнуть у зяврах. Однї у лїс, а другї
у бєс. Така праця, кожний для себе, вїдчюно —
хїзна це дїстє. Нем треба братнї ватаги обєднати
створити силу, яка промовила б на дужий голос
і сказала панам, що думає увєсь лемківський нарїд.
Хай Бог благословїть Великого Батька, що подум-
має про нас і дав початок дїю справжньому у нас.
Нївїдний мєнїфєст, який почули ми від старого
кобзаря, закїмчаткує працю, шоб обєднанї сили на-
шї на прю за свободу лемківських гір пішли. Чи так
браття товариство?

Усіх вїсьмох, що слухали гетьмана, ковтали
його слова, обїнчїя їх аж палєтїли від ясного
вогню.

— Правду кажєш, отаманє! — всі хором від-
дїзвались.

Старий Савка, бувалий у боях і твердий у
жїттї задумавсьєя. Він мав людей до працї. Й дав
їм працю. Поруч думок отамана та старшїни плїли
крїпатї звусї думи. Всї чули, що це їх пїсня, та
бїльшєя їхнїм душам і крїві з дїлєхкї червоzem-
них пїль. Вони хвилювала, окутувала їх і наказува-
ла мершїї братїєся до роботи.

Савка вїдїрвав задїнїєнїя у долину свої лїс-
скупї, сїнї очї, шоб мрїали під звукї пїснї, насупи
брови і зїнує у гурт своїх прибїчнїкїв:

— Поря, чесне товариство, Ти, брате Митре,
ще який вирюшїш до Барока з унїверсалом. Він цїл
новї з ватагю в Барвїнку був. Хай у трї днї по
їмнїшнїї недїлї в Барвїнок зягостїєи на раду. Ти
Йване підєш до Хрїчка, у нього хлопцї вїдєта у
ватагї. Сєнько буде в Барвїнку — це моє буде дїло.
Ви Петре, Марку і Федоре вїдвїдаєте ватаги Кочка,
Лєшка і Цяпка. Юрко залїшїтьєя на полонїнї з
вїщєями, шоб звязок був і слїдам, шоб робїтьєя кругом,
а ти тєску*) з Васнєєм пїдберєте парубкїв в
дєсяткї і в Ужгород по збрюю підєте. Золота в час
подостатїком. Як вернемось усі, подумамє, де кєвї
взяти. Чи згода?

—Як кажєш, отаманє! — вїдповїли.

Слєвка встав. Зїняв шапку і перєхрїстїєя. За
ним послїдували другї. Народа була скїєнєна. Потїм
пїдїшчїв до гурту кругом кобзаря, пїданїє руку
в гору і сказав:

— Ви, хлопцї, будєте ще до полудня на Цер-
говїї. Під вєчїр підєте у свої хуторї й села. У се-
реду з Юрком, шоб у Барвїнку були. А ти кобзарю
їди й спївай що твоєю пїєню вєсьє, шоб чуло пїдїх
її всї і наковтанїєся її цїшоюї. Шоб напоїли кров
ї душу. Цї і говори усім, що їде вєршїї час, кєвї
усї, усї заговорити зможуть. Шо яєнїєсть дїл за-
вїсна над захмарєним Бєсїкїдом.

Розходїлись. На рїзнї сторїонї продовжуєвати
дїло. А старий козацький вїслїнник знову зєгодо-
рив нєвою думою. Перебїрав пальцями по кобї.
Пїсня плїла по полянї й летїла ген лїсам в гору.
Всї слухали її.

▼▼▼

*) Ю. Тарновскї: Ілюстрована Історїя Лемків-
кївщїни, Львїв 1936.

*) тєско — їменник, звичайно найбільш довї-
рєний товариш.

Господарсько-кооперативні З'їзди.

У Сяноці й Устріках Дол. відбулися величаві госп.-кооп. з'їзди. Перший в суботу 12 червня, а другий в неділю й ступного дня. Учасників в Устріках Дол., було до 500, а в Сяноці понад 200. В одному й другому місті були делегати: Пресвіт і Кооператив, навіть з дуже віддалених сіл, бо деколи 100 км від Сянока й Устрік. Крім господарських і кооперативних справ улаштувано для учасників з'їзду показ укр. бібліотек, Пресвіту, Черв. Калини, Українського Наук. Інституту, „Нашого Лемка“, Дітя Української Преси, Рекорду, Дешевої Книжки, Кітлолицької Акції Нук. Т-ва ім. Шевченка, вид. РСУК, Книгозбірні Вістника, Самосити, Сільськ. Господаря, Річної Школи, Енциклопедії, Вид. Українського Вид. Інст. та інших краєвих і з'єкордонних видавництв.

Реферували: Ред. Юра Шкрумеляк, „Про значення книжки і преси“, посол Зеи. Пеленський, „Про дрібну ощадність“ і „наші змагання на господарському полі взагалі“. Мгр. Ірина Галька, „Про значення жінки в організації господарського життя“. На обидвох з'їздах ухвалено такі постанови:

1. З'їзд стверджує одностайно, що долю українського народу можуть поліпшити тільки просвічені, чесні, діяльні та організовані громадяни в Читальнях, Пресвітах, Кружках Р. Шк. і Сільського Господаря, в Кооперативах та самоосвітніх організаціях і взагалі в установах, що вчать спільно змагати до однієї цілі та удосконалюють характері одностайність і співжиття загалом.

2. Найкращою підготовкою до сповнення завдань, що їх ставить пред громадянами життя, є своя добра книжка і здорова преса. З'їзд визнає всіх любувати відомості і моральне здоровля у скербі друкваного слова в пору відпочинку по праці, чи у святочні дні: годосним читаням книжок в своїй родині, в читальнях і організаціях — також вдома та в часі менших госп. трудів, напр. на пасовищі. Сучасність вимагає, щоб кожне, без винятку, українське господарство переподивало українську газету, та купило бодай кілька книжок річно, на що навіть у найбідніших знайдуться фонди після заляшення непотрібних і шкідливих для здоровля привичок. Кожне середнє й зможаніше господарство повинно

закладати свої родинні бібліотеки, що завичанням переходили б батьків на дітей, а вже не повинно бути ні одного селя, що в йому не находилася більша бібліотека всіх наших морально здорових видавництв з багатством книжок для молоді. Для і буття фахових відомостей треба масово купувати, передплачувати та громадую читати сільсько-господарські та кооперативні видання. Для дітей і бувати книжки дитячих видавництва („Наш Приятель“, „Дзвіночок“) і всюди рішуче домагаються впровадити „Світ Дитини“ в кожному шкільну бібліотеку.

3. Для того, щоб з кожною зокрема і всему укр. і ському народові загалом, було можливо стократно обильніше ніж тепер видаткувати на свої культ. потреби, з'їзд признає одностайно за найдоцільнішою такою засоби:

а) вивчатися не словами, а ділом пошану для тяжко запрацьованого гроша, а це купуванням усього потрібного тільки в своїх підприємствах,

б) збувати продукти через свої господ. рські установи,

в) набувати товари на споживання, або знаряддя до праці головнао своїм виробництвом,

г) складати на ощадність забаву хвилево, чи довгий час готівку в своїх кооперативних, світських банках і сільських, кредитових кооперативах.

З'їзд визнає громадян Лемка й Сянока одчувати Кооперативний Банк, або перетворити кооператив „Сия“ на „Кооперативний Банк“, т. в. всіма навчати наш загальний щитий так, як доручає українська кооперативна, створюючи ступні дрібноощадності.

4. З'їзд одностайно стверджує, що до цієї пори не буде повного успіху нашим організаційним змаганням доки до них не прилучиться свідомі, свезіяні, а на кожному кроці життя діяльні укр. і ська жінка, а

ЧЕРВІНКА СВІНЕЙ
Щиплення охорони і лічниці — тільки сироватка і культура фірми

„SEROVAC“

СП. з О. О.

Львів, вул. Сенаторська ч. 5.

Телефон 201-07.

Почуення висилається на бажання

Коло у Вашій хаті хтось курить, то зверніть йому увагу, що кожний український курець повинен тіло і

ТУТОК І ПАПЕРЦІВ

„КАЛИНА“

з української кооперативної фабрики „Будучність“ в Тернополі.

особливо селянка-патріотка. З'їзд визнає всі громади Лемського, Сяноцького і сумежних повітів, освітлювати жіноцтво про народні обов'язки та пригатаги всіляк жінок до постійної а видатної праці в організаціях просвітніх, рідношкільних, кооперативних, і сільсько-господарських.

Після ухвалення цих резолюцій та по спільній фотографії, розходилися учасники з'їзду окрилені бажаннями стати сільц, т. помігти своїм сусідам — громадянам стати сильними духом, а не за чужою лажавою помічню, а тільки працю українців і укр. інок над собою в читальнях, кружках Р. Ш., Сільського Господаря та в кооперативах, щоб із хробів, кротив землі, перетворитися у вірних!

Живими, довогтравляючими оплесками дякували учасники з'їзду Вільям й організаторам Філія Пресвіту в Сяноці й Устріках, Дирекціям Лемцького Кооперативного Союзу а Сяноці, Народного Дому й Українського Кооперативного Банку в Устріках.

У Сяноці провів з'їздом Др. Василь Блявський, а в Устріках о. Дев'я Микола Мільчич.

Учасник

ТАКОГО ШЕ НЕ БУЛО.

У Вашій коло Корсена появилася від якогось насу так зван. „делікатне й оведенне бачі“. Що за мара, чи нова порода людей? Та де там! Це ванські невістки, що мають гроші, одягають на себе жидівські „ядваби“, їдять роверами, здорово позлавають палочницею, очі до збери а лядаченям. Найкращі мрії такої „бачі“ готувати з „данами“ і т. д. і т. д. Гиді і ще раз гиді! За те повезуть їх як смертників медведица на показ між панів, щоб їх пригатадили на сорок щіль Лемківців.

Ех, ви велебні гадки, чи ви за торбу панської ськи помилки свою честь і честь славних чесних матерей!

Ви не чуєте, як нас ці ваші „панні“ гуптатками прозивають — бо у Вашій не можна вжати слова „глупий“, лише „делікатний“, Ганьба і сором!

Подав Неделкатний.

З наших сіл і міст

ВІРХОМЛЯ К. ЖЕГЕСТОВА

При залізничному шляху Новий Саяч-Мушина-Криниця є залізничний вузлик Вірхомля. Відси 4 км поселен українське село Велика й Мала Вірхомля (місцеве населення зве своє село Верхімля, Верхівня, Верхомля). Воно розсіяне в гірському гізді над гірським потоком, недалеко джерела з мінеральною шавою та сірчаною водою. На горбі серед дерев царює над двотисячним добрим вродом деревляна церква з XVIII сторіччя. У ці сторони часто заїздять літники, але до Вірхомлі чомусь не показуються. Нашого брата з Вірхомлі не стати на пропаганду, як це інші чинять, тому ніхто про його не знає. А в ртю поїхати до Вірхомлі та зажити бодай коротко твердим гірським воздухом серед тих братів селян.

ЗЛОЦЬКЕ К. МУШИНІ.

Не будемо писати про господарське життя в цьому селі, бо наші господарі без ніякої помочі дають собі якось раду. Але не можемо довше промовчувати важнішої справи нашої в рхії. Поведінка нашого завідателя парохії дає багато додуми. Саме ми від віків не чуємо, щоб вільно було скорочувати недільні і святочі Богослуження, без якоїнебудь причини. Ми також не чуємо в неділю цілого тексту святої Євангелії, звичай його поведіння на освячених місцях і захвалювання в розговірках комуністичного ладу стрішено обурює та згіршає вірних, які за попередних своїх українських Душпастирів ні лише в самій в рхії Злоцьке, але також у дочерньому Шавнику й Ястрибку з найбільшою ревністю та побожною прислухувалися лєстирським словам своїх духовних провідників. Не вискажуємо наших жалів, ми не просимо тежривного апост. Адміністратора вглянути в цю справу, бо це горськ об стяну — одначе нас не покидає надія, що й це терпеливо переживемо, бо чейже так довше не може бути...

ПЕРЕГРИМКА К. ЗМИГОРОДУ.

В нашому га в доколичних селах шириться від довшого часу бидитизм і відступництво від греко-като. Церкви. Запигається дехто,

які причини, або хто ширить цей безпизм. Ніхто другий лиш сам парох — він є почтком лаш. З кінця воно так було: Перед кількома роками помер у Перегримці б'льшо тодішнього дяка Даниля. Щоб віддати належну пошану своїйому баткові, Данило - дяк іде до в рхки, о. Маріяна Мишковського — як то в горах кажуть — згодити гдзельські похорони, — отже зі Службою Божою, парастасом, проповіддю і т. д. За це парох же дає від свого дяка і приятеля — до того ще кума — бо о. Мишковський і дяк Данило взаїмно тримали собі своїх дітей до хресту — не більше чїї не менше як 100 (словами сто) доларів, або на тодішній курс 900 (словами дев'ястот) злотих. Що відтак діялося в душі кумів — кожний догадується. Кінцеві канції помершого похоронили без священника, а син помершого дяк Данило в найближчу святю недільську не пішов уже до крисло співати, лише сгандує собі разом з другими господарями в парох. Марин Мишковський, парох у Перегримці казав, «выгнати» з церкви дяка. Відси як по нитці дійшло аж до бантзму, розуміється, що посторонні люди та різні пройдишві використали «кумівську» незгоду і вважали в село зо своїм дурним.

ЛОДИНА КОЛО МРИГОЛОДУ.

З нагоди вінчання В. Фик з Лодини до Василя Шавла в Глудим весільні гості зложили 1.80 зл. на Р. Ш. Широ дякуємо в імені Рідної Школи Молоди і Жертводавця. Правда, одні з весільних, бувший бібліотекар читальні «Просвіти», Іван Степ., великий симпатик радикалів з нехиттю посмиєвся до збріки; га, кажеться трудно — горбатого й мотила не випростує!

УЛОЧ НАД СЯНОМ.

Заходом нашої читальні «Просвіта» відбувся у Улочі концерт у честь Тараса Шевченка. Мішаний й мужський хор, під проводом Романа Солтиківича, бездоганно викон в 12 дуже добірно і зміло дібраних та підготовлених точок. Присутніх поврх 300 місцевих громадян і доколичних українських священників з ріднею. Хористи складають подяку провідникові

ЦЕНТРОСОЮЗ

поручає
сільським господарствам своїдні
машини
штучні поголі
і всіляке сільсько-господарське приладдя

ПОРУБЬ КОЛО СЕЛИСЬК.

Аматорський Кружок при місцевій читальні «Просвіта» дав у дні 23 V. ц. р. виставу п. н. «Ми йдемо в бія». Аматори гарно відіграли свої ролі, гостей теж було багато. Та все було би найкраще, одні не на виставу поприходили якісь комунарські розвівачі та в чужій мові змачли на саді заколочувти спокій. На будуче повинні виділові тямити що не треба лакомити на великі збиговище, — краще бавитися в культурному середовищі при невеличкому числі «зібренних», як в ражуватися на сміх і сором серед багитітьох «звених», але несвідомих.

ВОЛОДЖ ПОВ. БЕРЕЗІВ.

Дня 4 і 5 квітня ц. р. заходом читальні «Просвіта» виступило концерт у честь Тараса Шевченка в салі «Народного Дому». Вступне слово виголосив студ. Лев Дев'як. В програмі цього концерту було аж 25 точок. Хором мужським і мішаним проводил Михайло Довбуш з Дрогобиччю. Найкраще атпали точки: «Сад-овишневий», «Умітєс», «Розрита могила» у виконанні мішаного хору. Мужський хор відспівав: «Замело», «Вставай зі сну», «За рихкою, за Дунаєм». Були дуже гарні декляції: «Мені однаково» — виголосив Н. Бреско, «Інцензавані» «За байракми байрак!» і «Розрита могила», сільська декляція «До Осьвяненка». Концерт заклячено національним гимном. Під умілим веденням місцевої інтелігенції концерт вишов дуже гарно. Всі присутні вишшли зі салі одушевлені і піднесени на дуці. Гарне вражіння зробила удокоренна сцена з портретом Шевченка, що його малював місцевий чоловік. Треба зазначити, що цього року дуже мало дано на Лемківські концерти у честь Шевченка, що є дуже сумним обовом, бо такі концерти повинні бути щороку в кождому селі, щоб люди знали, хто такий був Шевченко і за що він борюва і терпів.

КОСИ

КОСИ

ЗАГРАНИЧНІ, дуже добрі,

ГАРАНТОВАНІ в ціні від зал

3.40 до 5.35.

Хто замовить до розпродажі б кас, сему одерже даром. Подго оплачуємо. Замовляти з надісланням завдатку в українській фірмі «ТОРІНБЮРО» Львів, вул. Сикстуська ч. 48.

СЕМУШЕВА, ПОВІТ СЯНІК.

Аматорський Кружок при місцевій читальні „Просвіти“ одержав по довгих заходах, бо від осені 1936 р., дозвіл на виставу п. м. На мінських і Бєськіх забобони, яка відбулася в травні ц. р. Всі аматори визналися дуже добре зі своїх завдань.

ЛИСТУВАННЯ

Вп. Дмитро Скрабут, Америка: Гроші одержали ще 4. III ц. р., листа щойно 10. V. ц. р. Згідно з Вашим порученням висуємо на Вашу картотечку передплата за цілий 1937 рік, за 1 пр. Історії Лемківщини та за 4 щорічні передплати „Дзвіночка“ для Володислава Тимца, Степана Бека, Петра Кузюки й Петра Скрабута, всіх у Синеві. Гарраді.

Вп. Степан Кішеу у Верноні, Канада: Вашого листа одержали, окремо записано в квітні 1937 п. ч. 98 (переклад ч. 16619 з 7. VI. 1937) від ч. 1044, яку Ви призначили на щорічну передплату Н. Л. для Вашого брата Марія Кішеу в Ясенові та „Дзвіночка“ для Любка Зориво теж у цьому селі. Привіт.

Вп. Йосиф Опалка з Америки: Заплата по в'їзні 1938 р. передплату для свого брата Семена у Воробулю. На другі адреси посліаємо часописи від 10 ч. Братні шпери поздоровлення.

Хв. читальня „Просвіти“ в Р. Дубрівці: Широ дякуємо за переведення зборки між Чеснами в часі „Свяченого“ дня 30. V. ц. р. на пресовий фонд Н. Л. в квітні 5,76 зл. Братній привіт.

До Вп. Дописувачів: Не можемо помішувати дуже довгих дописів про життя одного села, бо об'єм нашого часопису замалий. Зате короткі змістовні дописи з найбільшою охотою помістимо. Приєднати дописи, подавайте нам усі адреси таких, що це не стільки нашим передплатникам, щоб наша громада полюблялася. Напишіть також своїх сусідів, які ще не вислані передплати, щоб негано це вчинили.

Вп. Іван Гадушка з Глади: Має заплачено по квітні 1917 р. Привіт.

Вп. Кооператор: Використаємо в скороченні. Може в Яворові скорше будете мати щастя. Поздоровлення.

Вп. Анна Олівар, Америка: Пришла 7 дол. за призначенням 5 дол. на Н. Л. з 2 дол. на „Світ Дитини“, який поручає посылати до Ваніки на адресу Адама Ясчаньско Гарраді.

Вп. Степан Св. з Неві: Дуже тіпимось, що Ви відшукали Широ дякуємо за передплату. За свідомими напишіть до дирекції школи, або посприят Вашого Отця Духовного написати таке прохання, школа муנית Вам їх прислати. Шляхо Вам братні поздоровлення.

Вп. Михайло Гардій з Чертежа: Спасибі за листа. Широ здоровимо нашу Рідню. Ю. Т.

Вп. Іван Мазурок з Сокальщини: На пресовий фонд 1 зл. Широ дякуємо.

Вп. Петро Ваврик з Бар: Пишете, що грозять Вам за те, що ходите в шапі з робітні Українських Інвадів, хоч у таких шапках вільно кожному ходити. Цю справу найкраще визнають Вам Товариство Українських Інвадів, у Львові, Потоцького 48.

НЕ РИДАЙ, АЛЕ ДОБУВАЙ.

Страши, криза пануєвала на світі, особливо в наших горах...

І не дивне, що з колишнього веселого, бадьорого нашого брат-Лемка, перобилися сумні, пригноблені постаті, бо дійсно сумно... Сумно коли поглянемо на ті колишні веселі, повні краси гори. Тут була краса, багатство й життя.

Ця криза минула, бо вже майже не стало лісів, не стало того одного джерела доходу лемківського гази... І як не сумувати? Бачимо це горе, яке нависло над нами!

Ні, це можн, байдуже на це дивитися, бо кінця кризи не видно.

Коли поглянемо на ті наші ліско-каменисті гори, то лячно стає, що буде далі? Звідки ми візьмемо кусок хліба, щоб голод заспокоїти? Чи наші господарстві, можуть нас вижити? А що буде, коли ми і так уже дрібні господарства, що більше поділимо? Мусимо рятуватись! Мусимо нашу бідну землю-ку змусити, щоб во з нам більше користі двала. Змусимо її тоді, коли будемо її добре управляти. Не тільки упирляти, але плагати відповідні рослини та паші, продукти вміло зужитковувати.

Поглянемо на наших „мошків“. У них лісів нема, нема й землі, але вони мають гарні доми — їхні діти не голодні. Чи для нас ті джерела замяні? Ні, лише візьмімся до діла та побачимо, що й наші голови не кустанія й ми щось потрапимо.

Берімся за торгівлю! Тяжко одному — то гуртом, а напевно поліпшимо свою долю. Чи не сором, що ми на свою криваву працю, намовляємо когось, щоб майже задармо її взяв? Чи не встидно, щоб потрібних нам товарів, мусів жид сирвадувати? Чи ми не можемо самі собі купити „жужки“, самі від наших братів на Поділлі купити зб'їжки? Можемо! Маємо свої кооперативи, маємо наші станові організації, як „Сільський господар“, якщо ми там усі згуртув лить, то ми зробили би багато.

Вступаймо, отже в ряди організованих хліборобів у „Сільському Господарі“ й набираймо там знань, бо ним поберемо нужду й горе. Гартуймо свої знепалі сили в науці й праці.

Нехай зрідиться в нас постаново жити життям людей, й та постаново нехай й перейде в діла, тоді напевно усміхнеться нам доля...

Бо криза панує... й сумно в наших горах.

Михайло Ревак

Чи Ви пробували вже

„ПРАЖИЊЬ“

Язю ці —

то купити, сейчас і спробуйте, бо не дуже смачна і здорова кава для дітей і для старших!

Вирабляє кооп. фабрика домішок до кави

„Суспільний Промисл“

Львів — Богданівка ч. 30.

НОВІ КНИЖКИ.

Ю. Верхоніщєв: Поміч у нещасті. Оповідання. Накладом Товариства взаємних обслужень на життя „Карпати“ у Львові. Стор. 12.

Ю. Верхоніщєв: Де щастя шукати. Накладом Товариства взаємних обслужень на життя „Карпати“ у Львові.

О. Котік: Порадики для лісових робітників. 4 видання, Львів, 1937. Накладом Т-ва „Просвіта“. Ціна 0,50 зл. У книжці находимо квазиви та опис приладів для вимірювання дерева: як вимірити промір, довшину та як користуватися кубічними таблицями. Кубічні обчислення подані від 1—30 метрів довжини дерева (дуже теж важке, що половинні різкож обчислені пр. 1 1/2 м, 5 1/2 м і т. д.). У закінчення знаємо, як обчислювати дерево на опал. Книжечка має 48 сторінок на добруму папері. Кожен господар повинен мати таку вартісну книжку. Замовляти в нашій Адміністрації за попереднім присланням грошей (на поштову оплату від 1 примірника 15 грошів).

Івж. Василь Боричко: Годівля кріпаків. Львів, 1937. Стор. 32. Накладом Івана Ткачора.

1000 нових покупців

знаменитої пасти

ЕЛЕГАНТ

дасть працю

1-му безробітному, що є Вашим братом!

Український Інвадів, чотирьохрішні Українського Товариства Допомоги Інвадів. Ч. 1. Львів, у червні 1937. Р. 1. В квітні поміщено заклик до українського громадництва, звіт ай Загальний Збірня УКТОД, Фейд УКТОД, про матеріальне забезпечення інвадів українського війська та виказ жертв за час від 1 січня до 30 березня 1937 р.

Звідомлення Центросоюзу — Союзу Кооперативних Союзів — Кооператив з відповідальністю у Львові, з діяльності за 1936 рік, стор. 40.

Не вільно нам забувати.

що вляжкі

ЦУКОРКИ

ШОКОЛАДИ

Й СОЛОДКЕ

ПЕЧИВО

кудуємо тільки з привидо
Української фабрики

„ФОРТУНА НОВА“